

Amtstidende.

Adresseavis for Laurvit og Fredriksbærn.

Abonnement paa dette Blad, der udgaar hver Mandag, Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften, kan til enhver Tid tegnes i Bladets Expedition og paa samtlige Postkontorer Riget.

No. 27.

Torsdag den 8de Februar 1894.

58. Marg.

Iste Søndag i Faste.

Høimesse i Laurvits Kirke ved Pastor Smidt. Høimesse med Altergang i Langestrands Kirke ved Sogneprest Balchen.

Opbyggelse i Bedehuset Kl. 5 Aften ved H. Gaugen.

Brunlaus. Gudstjeneste i Tanum. Skriftemaal Kl. 10.

Hedrum. Gudstjeneste i Kvelle Kl. 11.

Fredriksbærn. Høimessgudstjeneste med Altergang Kl. 10 Form. ved Sognepresten. Opbyggelse Kl. 5 Efterm. i Kirken.

Tandlæge Th. Schanche

Raschs Gaard, Torvet. Kontortid: 9—1 og 4—7. Smertefri Tandudtrækning. NB. Moderation for Ubemidlede i Timen fra 6—7.

Tandlæge Th. Schanche

vil være bortreist fra 8de Februar til og med 10de.

Tandlæge Lassen

vikarierer Torsdag og Fredag fra 2—1/2.

Kjøb Jægersborg velmagende

Aquavit.

Litteratur.

Pavekirken Historie eller Historiens Vidnesbyrd om, at Usandheden vel er gammel, men Sandheden alligevel ældre. Af Karl Røll, forhen Prest og Forstander for Missionskolen i Stanger. Med 35 Illustrationer samt Forfatterens Biografi og Portræt. Kristiania. Th. Steens Forlags- og Bøgerhandl. 1894. Pris 1 Krone.

Det vil være enhver Ynder af kir-

kehistorisk Læsning hørt at modtage denne korte og klare Fremstilling af Pavenagtenens Opkomst og Udvikling med alle dens forfærdelige Bildfarelser og fordærvelige Misbrug indtil den Dag idag.

Det er nok saa betydningsfuldt, at dette Skrift fremkommer netop nu, da man fra saa mange forskellige Hold modtager Afsløringer af Katolicismens og Klostervæsenets som Eliza Richardsons "Personlige Erfaringer" og Pater Charles Chiniquys: "Den romerske Prest" og "Femti Aar i den romersk-katholske Kirke", ligesom og "Savonarola" af Sommerfelt.

Den protestantiske Kirkes Splittelse i og ved Tidens Sæker og Partier lægger Friselsen nær for mange dybere Gemynter at søge Hvile i et Samfund, der synes at byde Enhed og Sikkerhed, medens andre mere overfladiske søger sig tiltrukne af Romerkirkens ydre Prunk og Ceremoniøsen. Ogsaa de katolske "Søstres" Sygepleie, der finder megen Anseelse fra mange Gode, turde indehulde en Fare i sig; ligesom det heiligste maa misbilliges, at protestantiske Forældre ofte mindre velbetænkt overlade sine Døtre til udenlandske katolske Pensionater.

Den i 1887 afdøde dygtige Prest K. Røll, der er sat et værdigt Minde i den hans Bog ledagende Biografi, havde ved Studier og ved Ophold i katolske Lande tilegnet sig grundigt Kendskab til Romerkirkens Theori og Praxis. Dette hans Arbejde, der formodentlig har foretaget sig færdigt fra hans Haand, da han i sit 58de Aar kaldtes bort, vil læses med Interesse af enhver, der ønsker at gøre sig Kendskab med denne store Faktor i det kristne Kirkeliv: Pavenagten.

Bogen, der er paa 56 Sider, af hvilke de mange og gode Illustrationer optager en ikke lidet Plads, falder i to Afsnit: "Tiden for Pavekirken" og "Pavekirken".

Hovedresultatet af Fors. Behandling af Pavekirken kan sammenfattes i de Ord, hvormed han afslutter den og som vi her vil anføre:

"Hvad Ende det skal tage med denne romerske Pavekirke, hvor Kristendom og Gødelighed er blandet sammen, for at danne den skinnende Anstalt, Verden har seet, er ikke godt at vide; dog saa meget er vist, at enten vil engang den hele Pavekirke falde med et forfærdeligt Brag, eller den bliver det Antikristnes Rige,

der forfølger Guds Menighed. Sandhedens Fiende har Romerkirken vist sig at være, navnlig efter Reformationen, og den er det endnu den Dag idag. Hvor den formaar det, undertrykkes og forfølges de Evangeliske endnu i vore Dage (f. Ex. i Italien og Frankrig); at den i de protestantiske Lande, hvor den har trængt sig ind, søger at bevare noget af Mildhedens og Tolerancens Præg, kommer kun af dens Afmagt til at handle, som den ønsker. I Pavekirkens Dine er alle Protestanter for Kjætere at regne, og Ild og Sværd er endnu idag Midler, som Paven ikke har opgivet at bruge mod Kjæterne. Kristi Rige er ikke af denne Verden; den pavelige Kirke er netop af denne Verden med Hensyn paa sin Indretning, sin Gudstjeneste, sine Forsvars- og Angrebsvaaben, ja endog sin Lære; men saalænge den endnu eier den rette Daab og de 3 Troesartikler som sin Kjendelse ved Daaben, kan man ikke nægte den at bære Navn af en Kristi Kirke, skjønt den — alt vel overveiet — frembyder et Brængebillede af Sandhedens Konges Rige paa Jorden." A. B.

Kan Laurvit tabe Trafik ved en Laugendalsbane?

Fr. Redaktør!

Indsenderen har en Følelse af, at det er næsten farligt at fremkomme med noget, som smager af Argument imod Jernbanen.

Siden Tønsberg og Holmestrand begyndte at agitere for at faa en Bane istand opigjennem deres Opland, er mange Mennesker her i Byen blevet rent febrilske; nu, siger de, gjælder det at komme først til Kvarnen, bare bevlig Mynten, og Jernbanen skal nok besøge den Ting: at bringe Byen paa Fode igjen. Der raader en sand Kulpoietro til Jernbanens velgjørelsesrige Virkninger, og saa tænker sig, at just Jernbanen kan komme til at bringe Byen fra Alfen op i Hiden.

Der er vist al Opfordring til at puste lidt i Væsten, overveie Fordele og Skade og indrette sig derefter, hvad Besigtning til Banen angaar.

Enhver vil forstaa, at Landdistrikterne faar udelukkende Fordel af Banen. Hvor eneste Giendom vil stige i Værdi,

idet Transportomkostninger vil bli mindre, mange Artikler vil kunne bringes let og billigt til Afsetningssted — fort Landdistrikternes Indtægter vil stige.

Men hvilke er Udgifterne for Byen? En betydelig Del af Byens Indtægter skrives fra Forædling og Udskibning af Trælafst. Det er vel et Faktum.

Saa har vi Spørgsmaalet: Vil Jernbanen bewirke, at en større Del af Trælafsten vil blive forædlet oppe i Landet? Og isaafald, hvilken Erstatning bringer Jernbanen paa anden Maade, for det Tab?

Man maa erindre, at Vasdraget naturlig henviiser Trælafsten til Forædling her i Byen. En Jernbane vil sikkert forrykke Stillingen sig, at kanske det meste af Tommeret blir forædlet deroppe og kommer hid som Træmasseballer og Planker — Byen faar Sjauerpeng for at bringe Væerne fra Bognene ned i Skibsrundet.

Man maa huske paa, hvilke Fordele f. Ex. et Sagbrug oppe ved en af Fosjene har fremfor et Brug i Byen.

Billig Drikkraft, billig Tomteleie, smaa Statter, Væerne kommer ud i bedste Kondition, saa Differencen i Transportomkostninger pr. Jernbane og pr. Vasdrag opveies mangfoldige Gange af de ovenfor nævnte Fordele.

Vel, siger de irtoge, men Byens Arbeidere kan drage opover Landet!

Javist, og det vilde Byen stoppe paa? Om Byen tabte alle Statter, Tomteleier og Arbeid-penge, som hidtil er indkommet ved Trælafstbedriften, saa gjorde ikke det noget, naar vi blot fik Banen! Hvilket Ræsonnement!

Jeg frygter stærkt for, at den Fortjeneste, som tilføres Byens Arbeidere, nu vil gaa ganske betydelig tilbage, om en Jernbane kommer istand.

Og Byen bor ved Tegning til Banen lade disse Udgifter veie efter Fortjeneste. Landdistrikterne, som faar Broderparten af Fordelene, bør ogsaa bære forholdsviis af Udgifterne.

Men, om nu Holmestrand og Opland faar en Bane istand helt op til Vittingen — saa taber Laurvit uderligere Terræn, siges der.

Kan gjerne være. Men om ogsaa Laugendalsbanen kommer først istand,

vil man ikke kunne hindre en Bane Holmestrand—Vittingen fra at komme istand bag efter. Og da vil Trafikken gaa til den By, som byder paa de bedste Betingelser. Da maa Transportomkostningerne over Laurvit ikke blive større end over Holmestrand, hvis man vil have Trafikken herved. Men Distancen er 5 1/2 Mil til Laurvit og 2 1/2 Mil til Holmestrand.

Derfor det ansees for at ville være til stor Fordel for Byen at faa Jernbane opover Laugendalen, skulde man da ikke optage Tanken om en elektrisk Bane til Drostelse?

Sæt at Jernbanen om 5 Aar er istand, og man ved den Tid er ganske paa det Rene med, at hele Greia maa gjøres om, omlægges til en elektrisk Bane?

Derfor en saadan elektrisk Bane nogetsteds kan komme istand, maa det være i en Lokalitet som Laugendalen med dens Rækker af Vandfald.

Laurvit, 8de Februar.

Malt og Brændevin m. v. Indførselstold og Afgift forhøiet.

I et Møde for lukkede Døre Tirsdag Formiddag besluttede Stortinget at forhøie Indførselstolden af alle Sorter Brændevin saaledes:

Paa Flasker eller Kruffer, uden Hensyn til Styrke, til Kr. 1.90 pr. Liter. Paa anden Emballage, beregnet til 100 pSt Alkoholstyrke, Kr. 2.03 pr. Liter.

Indførselstolden paa Ester eller Nafta Kr. 3.60 pr. Kilogram. Paa Ethere Kr. 1.35 pr. Kg. Paa spiritusholdige Estere Kr. 2.55 pr. Kg. Paa lugtende Vand, iberegnet nærmeste Emballage, Kr. 2.35 pr. Kg. Paa Spiritusfernisser og Politur Kr. 2.35 pr. Kg.

Paa Malt af alle Slags, malet og umalet, er Indførselstolden sat til Kr. 0.29 pr. Kg.

Afgiften af Malttilvirk-

(28)

Formynder og Myndling.

Roman i to Dele af Mrs. Alexander.

Første Del.

"Ja, Du maa naturligvis komme tilbage samtidig med mig. Jeg kan slet ikke undvære min lille Pige," sagde Mr. Riddell, der lod til at være i et ualmindelig godt Lune. "Saa tror jeg, at vi med det samme vil give Léontine den Ferie, hun har bedt om. Paa denne Maade vil jeg slet ingen Munde have at fylde i fjorten Dage undtagen min egen, og Gud skal vide, den er let fylt. Ja, min søde Pige! Du skal faa Lov til at rejse til vor gode Veninde — og mere Dig hos hende — hvis et saadant Liv falder i Din Smag."

"Tak!" sagde May glad.

"Hvis mine Agenter i London sende mine Rentepenge imorgen, vil jeg kunne

rejse paa Fredag. Jeg begriber forresten ikke, hvad de Fyre tænke paa," vedblev Mr. Riddell i en ophøiet Tone, som om hans Forretninger alene var tilstrækkelige til at optage Fjermæts Tid. "Jeg burde allerede have haft dem i Lørdags."

Dagene, der nu fulgte, vare for May meget lykkelig optagne af hendes egne Rejseforberedelser, som var af meget tarvelig Art og uundgaelig begrænsede. Hun var meget opløst af Udsigten til en Forandring, eftersom hun, siden hun kom til Paris fra Stolen, aldrig havde forladt denne By.

Mr. Riddells ansvarlige Agenter sendte de forventede Penge, og han holdt en liden Tale til Léontine, hvori han gav sit Samtykke til den ønskede Ferie, og var i det hele taget næsten engelig.

"Jeg spiser Frokost med Ogilvie imorgen," sagde han om Onsdagen, der fulgte efter deres Middag med denne Herre. "Han vil gjerne have mig til at paatage mig noget Arbejde i London, noget, der staar i Forbindelse med Doversættelser; men jeg er bange for, at det er et altfor mekanisk Arbejde for mig. Desuden er jeg nu saa akklimatiseret i Paris, at jeg ikke ved, om jeg kunde udholde at leve i Londons taagede Luft."

Jeg frygter for, at det ikke vil gaa. Imidlertid vil jeg nu først høre alt, hvad Digkvie har at sige. Det er virkelig længe siden, jeg har truffet et Menneske, der passede saa godt for mig. Han er i hoi Grad dannet og staar ganske paa samme aandelige Trin som jeg. Jeg føler ogsaa, at han sætter Pris paa mig, noget, almindelige Mænd ikke gjør. Jeg forstær Dig, at det vilde være mig en stor Gled, hvis jeg kunde hjælpe ham med hans diplomatiske Arbejde. Gusk altsaa, May, at Du ikke behøver at sørge for Frokost til mig imorgen."

Denne lykkelige Sindsstemning varede endnu ved den næste Dag.

Efterat Mr. Riddell havde klædt sig paa med sin sædvanlige Omhu, tog han saa godt som alle sine rede Penge ud af Lommen og gjemte dem i en Skuffe, idet han bemærkede; "Jeg har ikke Brug for synderligt mere end Penge til en Droske, og det er bedst ikke at bære alt for meget omkring med sig. Farvel mit kjære Barn. Lad os spise til Middag en halv Time senere end sædvanlig. Jeg vil gjerne pakke ind i Aften for ikke at have for meget at gjøre imorgen tidlig. Sørg for, at alt mit Tøi er færdigt, og læg det frem paa Sengen, for jeg kom-

mer hjem." Efter disse Ord kysede han hende paa Panden og gik bort.

Timerne gik hurtigt hen, thi May havde travle med at ordne og gjemme hen! hun var altfor uvant med at forlade Hjemmet, til ikke at gjøre et Hjern ud af et Muldvarpeflud. Derpaa skrev hun et jublende Brev til Madame Falk for at melde sin Faders Hensigt at rejse den følgende Dag og sin egen Redebonhed til at tage afsted, saasnart Madame Falk kom til Byen.

Det var en varm Dag, og da hun omtrent klokken fem solte sig træ, lagde hun sig paa Sofaen i Dagligstuen med et interessant Numer af Revue des deux Mondes og var lige ved at falde isøvn over det, da en stærk Ringen fik hende til at fare forskrækket op, og idet hun sprang ud paa Gulvet, hørte hun Ogilvies Stemme, der talte med Léontine. I næste Dieblit var han gaaet over Dørtærskelen og stod og saa paa hende i Tausshed. Der var noget i hans Ansigt, der greb hende med pludselig Rædsel.

"Hvad — hvad er der skeet?" udbrød hun, idet hun slog Hænderne sammen.

"Deres Fader er kommen tilskade

ved et Ulykkestilfælde," sagde han i en sagte, rolig Tone.

"Ma! Mr. Ogilvie, sig mig Sandheden — er han — er han død?"

"Nei, han er ikke død, men i en haabløs Tilstand. Han spurgte efter Dem — kom med mig —"

"Hvorhen — hvorhen?" var alt, hvad hun kunde sige. "Til Hospitalet — ikke langt herfra. Jeg skal fortælle Dem det hele, medens vi kjøre derhen — spild ikke Tiden."

Skjønt May skjælvende fra Tøse til Fod, adled hun ham dag hurtigt. Da hun vendte tilbage til Salonen, saa hun, at Ogilvie havde talt med Léontine, og at hun havde faaet noget Vin paa Bordet, som han gjorde Forbring paa, at May skulde drikke. "Efterat vi havde spist Frokost sammen i Formiddags," sagde Ogilvie, medens de kjørte hen til Hospitalet, "saa vi og talte sammen en lang Tid, og da jeg derefter skulde gjøre en Visit i Rue Tilfit, fulgte Deres Fader med mig derhen. Da jeg ikke traf den Herre hjemme, som jeg ønskede at tale med, gif vi tilbage sammen og et lidet Stykke Vei ned af Avenue Wagram. Der sagde Deres Fader Farvel til mig. Han prøvede paa